

Instantànies de moments difícils

written by Pere Grau i Rovira | 31 de gener de 2024

Ja vaig dir en un altre article que després de les eleccions espanyoles, fes el que fes, el president Puigdemont seria criticat durament. O bé per haver investit Sánchez o bé per no haver-ho fet. I així passa contínuament. Molts ni s'aturen a pensar quina valentia i quin esperit de sacrifici calen per haver engegat aquestes negociacions amb final incert. En realitat aquest pas l'equiparo al del soldat o del tècnic que entren en un camp minat per treure'n els explosius, i que mai no tenen la seguretat que no els n'hi exploti cap sota els peus ni que ningú els ho agraeixi.

El pacte Junts-PSOE, partia explícitament de la desconfiança dels catalans en el compliment dels acords per part de Sánchez i els seus. Com és de justificada aquesta desconfiança es veu ja ara clarament amb els jocs malabars dels espanyols, sobretot d'un munt de jutges prevaricadors, per aigualir la llei d'amnistia i fer-la tan limitada i tan apta per manipular com puguin. Cosa que ja els hi ha valgut una seriosa clatellada de la presidenta del Tribunal Europeu de Drets Humans. Aquí no m'afegiré pas als que creuen saber exactament què cal fer, sinó als que ho deixen a les mans del president que és qui deu tenir la visió més clara d'on pot arribar i d'on ha de dir prou. Perquè és ell i els seus consellers més propers qui millor ho saben.

Però el transcurs de les negociacions i els seus resultats no són l'única incògnita del moment que vivim. Per molt que vulgui evitar-ho ERC, és molt possible que hi hagi eleccions catalanes en algun moment d'aquest any, i aquí crec interessant intentar de mirar-se quin paper pot tenir-hi la llista cívica que està formant l'ANC i que ja de principi rep més crítiques que encoratjaments.

El meu modest parer és que aquesta llista, vist el panorama actual no és pas sobrera, sinó que (com ja han dit veus més autoritzades que la meva) és l'opció que pot recollir els vots dels decebutos pels altres partits catalans, i així evitar que una alta abstenció afavoreixi l'entrada al Parlament de més diputats espanyolistes. Però, compte: la Llista (diguem-ne ara així, si no agafa un altre nom) espatllaria les seves possibilitats, crec jo, si es posés en oberta oposició al president Puigdemont, ignorant el paper prominent que té en el panorama polític català. Però si en el missatge electoral diu –per exemple– : “En el nostre compromís inamovible per la independència, farem costat al president Puigdemont, mentre la seva línia i el seu objectiu vagin clarament en la mateixa direcció. En el moment que, pels motius que fossin, el pacte Junts-PSOE derivés cap a l'autonomisme, aquest suport s'acabaria”. Aquesta posició enfortiria les dues parts. La Llista, perquè demostraria que sap jugar la partida com cal en cada moment, sense caure en “numantismes” espectaculars però inútils. I Puigdemont, perquè rebria així un suport al Parlament català més enllà d'aquests diputats de Junts que, per vergonya seva, no han votat clarament pel català com a única llengua vehicular a l'ensenyament a Catalunya.

I ara, amics lectors, permeteu-me una reflexió molt personal. Quan hom sap i accepta que ha entrat en la recta final de la seva vida, sigui aquesta darrera etapa més curta o més llarga, i es mira el panorama boirós de tanta mitjania política com corre pels nostres topants, és molt forta la temptació de dir: “Nois, ja us ho fareu. Jo ja he fet el poc que podia, però ara ja estic massa cansat per continuar lluitant com el Quixot, contra els vostres molins de vent”. Però hom recorda llavors les paraules de l'almirall Nelson abans de la batalla de Trafalgar: “Anglaterra espera que tothom compleixi amb el seu deure”. I llavors hom sap que ni l'edat ni la salut l'eximeixen d'aquest compliment. I voldria que tots els compatriotes decebutos també ho tinguessin present, i no es recloguin en una inactivitat que només afavorirà els nostres

contraris i que quan vinguin eleccions no es quedin a casa. Si voleu, que votin allò que només creguin menys dolent. Però que no deixin el camp lliure al creixement del PP o de Vox a casa nostra. Per molt que anar a votar també els sembli internar-se en un altre camp minat...